రూపరాణి

వాణిశ్రీ

రామానుజరావు వెళ్ళేసరికి యస్.ఐ. రామ్మూర్తి వైర్‌లెస్‌లో మాట్లాడుతున్నాడు.

అతన్ని చూసి కూర్చోమన్నట్లు సంజ్ఞ చేశాడు. విష్ చేసి కూర్చున్నాడు రామానుజరావు.

వైర్‌లెస్‌లో మాట్లాడిన విషయాలన్నీ నోట్ చేసుకున్నాడు ఎస్.ఐ. తర్వాత తలెత్తి చూసి "చెప్పండి సార్" అన్నాడు.

"మా అమ్మాయి నిన్న సాయంకాలంనుంచీ కనిపించడం లేదు సార్!...." అన్నాడు రామానుజరావు దిగులుగా.

"ఎన్ని సంవత్సరా లుంటాయి? ఫోటో తెచ్చారా?" అని ప్రశ్నించాడు మూర్తి.

"పందొమ్మిది సంవత్సరాలు" అంటూ హేండ్

బ్యాగ్‌లోనుంచి కార్డు సైజులో ఉన్న ఫోటో తీసి ఇచ్చాడు.

"ఈ అమ్మాయి మీ అమ్మాయా?" అన్నాడు ఎస్.ఐ. ఆశ్చర్యపోతూ.

"అవున్సార్. మీకు తెలుసా?" అన్నాడు రామానుజరావు. అతనిలో ఏదో ఆశ అంకురించింది.

"పరిచయం లేదులెండి. లక్ష్మీటాకీస్ దగ్గర నాతో నే పోట్లాట పెట్టుకుంది. మొత్తానికి అసాధ్యురాలు లెండి" అంటూ నవ్వి "మీ అమ్మాయి కన్పించకపోవడానికి కారణం యేమిటో నాకు అర్థంకావడం లేదు" అన్నాడు ఐస్.ఐ.

"ఎంత అసాధ్యురాలైనా ఆడపిల్ల కదండీ. ఉన్న మాట పైకి అనేస్తుంది. లోకం పోకడ తెలియదు. ఒక రకంగా అమాయకురాలు."

"పేరేమిటి?"

"రూపరాణి."

"కాలేజీలో చదువుకుంటుందనుకుంటాను."

"అవునండీ. సి.ఎస్.ఆర్. కాలేజీలో బి.ఎస్సీ. ఫైనలియర్ చదువుతోంది."

"నిన్న కాలేజీనుంచి ఇంటికి వచ్చిందా?"

"రాలేదు. ఎవరో ఫ్రెండ్ మ్యారేజి వుందనీ, డిన్నర్ వుందనీ, లేటుగా వస్తానని చెప్పి వెళ్ళింది."

"మీరు ఆఖరిసారిగా ఎప్పుడు చూశారు?"

"మధ్యాహ్నం భోజనానికి వచ్చినప్పుడే. క్లాస్ మేట్స్ తలా పది వేసుకుని ప్రజెంటేషన్ కొని అటునుంచి అటే

పెళ్ళికి వెళ్తామని చెప్పింది."

"పెళ్ళి యెవరింట్లో జరిగిందో మీకు తెలుసా?"

"నీలకంఠంగారి అమ్మాయిది పెళ్లి. ఆయనతో నాకు పరిచయంలేదు."

"మీ అమ్మాయి రాలేదని రాత్రి యెన్నింటికి అనుకున్నారు?"

"పదింటివరకూ యెదురుచూశాం. ఎంత సేపటికీ రాకపోయేసరికి నా భార్య పెళ్లి వారింటికి వెళ్లి రమ్మని గొడవ పెట్టింది. కాని నాకు మా అమ్మాయిమీద నమ్మకం వుంది, ఎట్లాగైనా వస్తుందని. ఎవరికీ భయపడే తత్వం కాదు. డిన్నర్ అయ్యాక సెకండ్ షో సినిమాకి ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి వెళ్ళి వుంటుందని వూహించుకున్నాను." అన్నాడు రామానుజరావు.

"అయితే పెళ్లి వారింటికి వెళ్ళారా?"

"వెళ్ళాను."

"ఎన్నింటికి వెళ్ళారు?"

"నేను వెళ్ళేసరికి పదకొండు దాటింది. కాని ఇంట్లో బంధువులు తప్ప మా అమ్మాయి క్లాస్‌మేట్స్ యెవరూ లేరు. మా అమ్మాయి విషయం యెవరూ చెప్పలేకపోయారు. నాకు నీలకంఠం పరిచయం లేదు. అయినా ఆయన హడావుడిలో వున్నాడు. సెకండ్ షో సినిమాకే వెళ్లి వుంటాగని ధైర్యంగా వున్నాను.

"సెకండ్ షో వదిలాక కూడా రాకపోయేసరికి నాకు కంగారు పుట్టింది. వూళ్ళో వున్న బంధువుల యిళ్ళకి వెళ్లి వాకబు చేశాను. తెల్లవారినా ఇంకా రాలేదు."

రామానుజరావు ముఖం యిప్పుడో యింకా సేపటికో వర్షించబోయే కారుమేఘంలా వుంది.

"మీరు యేం చేస్తుంటారు?" అంటూ ప్రశ్నించాడు ఎస్.ఐ.

"నేను హైస్కూల్లో అసిస్టెంట్ ని."

"కాని మీ అమ్మాయి మాష్టారిగారి అమ్మాయిలా ఉండదే."

అర్థం కానట్లు అయోమయంగా చూశాడు రామానుజరావు.

"ఐమీన్ చాలా మోడరేట్ గాఉంటుంది. డ్రెస్సింగ్ వగైరా యే ఆఫీసర్ గారి అమ్మాయో, లేక బిజినెస్ మాన్ కూతురో అనుకున్నాను" అన్నాడు ఎస్.ఐ.

"నేను స్కూల్ మాష్టార్నే అయినా జీతంకాక నాకు పైన ఆదాయం వుంది. ప్రక్కనే మా స్వంత వూరు. అక్కడ పది ఎకరాల మాగాణీ వుంది. ఈ వూళ్ళో స్వంత యిల్లుంది. మా అమ్మాయి ఒక్కతే ఆడపిల్ల. అందుకే గారాబంగా పెరిగింది. అదీకాక మా తమ్ముడు హైదరాబాద్ లో అసిస్టెంట్ ఇంజనీర్ గా వర్కు చేస్తున్నాడు. వాడు మా అమ్మాయికి మాడరేట్ గా వుండే డ్రెస్సులు పంపుతూ వుంటాడు."

"మీరు పిటీషన్ రాసి యివ్వండి...." అన్నాడు యస్.ఐ.

రామానుజరావు రాసిచ్చాడు.

"మీ రేమీ అనుకోకండి—ఒక్కమాట."

"అడగండి. నాకు మా అమ్మాయి దక్కాలి గనుక

మీకు సమాచారం యేం కావలసినా నిస్సంకోచంగా అడగండి.”

“మీ అమ్మాయికి బాయ్ ఫ్రెండ్స్ యెవరైనా వున్నారా?”

రామానుజరావు వెంటనే సమాధానం చెప్పలేక పోయాడు. రెండు చేతులూ తలమీద పెట్టుకుని కాసేపు దీర్ఘంగా ఆలోచించాడు.

“నాకు తెలిసినంతవరకూ యెవరూ లేరు. అటువంటి విషయాలు మా అమ్మాయి నావద్ద దాచదని నా నమ్మకం. పెళ్ళి విషయంలో నాకు చాల స్వతంత్ర భావాలు వున్నాయి. కులమతాల పట్టింపులు లేవు. నా సంగతి రూపకు తెలుసు గూడా. ఎవర్నయినా తను ప్రేమించి వుంటే నాకు చెప్పి వుండేది” దృఢంగా అన్నాడు రామానుజరావు.

“సరే మీరు వెళ్ళిరండి. ఏదైనా ఇన్ఫర్మేషన్ వస్తే మీ హైస్కూలుకి ఫోన్ చేస్తాను.”

టెలిఫోన్ గణగణ మ్రోగింది.

“ఎస్.ఐ. మూర్తి స్పీకింగ్....” అన్నాడు రిసీవర్ యెత్తి.

అవతల ఎవరో చెప్తున్న విషయం వింటుంటే మూర్తి కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

“ఐ యామ్ సారీ సర్. సి.ఐ. గారు వూళ్ళో లేరు. ఎస్.పి. గారిని మీటవ్వడానికి హెడ్ క్వార్టర్సుకి వెళ్ళారు. నేను వ్యాన్‌లో వెంటనే వస్తున్నాను” అన్నాడు రిసీవర్ పెట్టేస్తూ.

"రామానుజరావుగారూ! మీరు మా వెంట రాగలరా?" నెమ్మదిగా అన్నాడు మూర్తి.

"ఎక్కడికి సార్?" అనుమానంగా చూస్తూ ప్రశ్నించాడు.

"పదిమైళ్ళ దూరంలో వెండికొండ డామ్ వుంది తెలుసుగదా! అక్కడికి."

"నేనెందుకు?...." నిర్వీరపోతూ అన్నాడు.

"కంగారుపడకండి. డామ్ రిజర్వాయర్ ఒడ్డున యెవరిదో శవం కన్పించిందట. టూరిజం డిప్యూటీ డైరక్టర్ గారు ఫోన్ చేశారు. యెలాగూ స్టేషన్‌కి వచ్చారుగదా చూసి వద్దాం."

"ఆ శవం ఆడపిల్లదేనా?...." తడబడుతున్న మాటలు విని ఎస్.ఐ. "ప్లీజ్! ధైర్యంగా వుండండి" అన్నాడు.

రామానుజరావు ముఖంలో భయాందోళనలు స్పష్టంగా కన్పిస్తున్నాయి.

"ఈ రోజుల్లో ఆడవాళ్ళు చీటికిమాటికి ఆత్మహత్యలు చేసుకుంటున్నారు. ఎవరో సూసైడ్ చేసుకుని వుంటారు. మీ అమ్మాయి కాదని నాకు అనిపిస్తూ వుంది. ఆత్మహత్య చేసుకోవలసిన పిరికితనం మీ అమ్మాయిలో లేదు. చాలా ధైర్యంగల పిల్ల" అన్నాడు.

రామానుజరావు మాత్రం వణికిపోతున్నాడు. అతని మనస్సు యెందుకో కీడుని శంకిస్తోంది.

2

వెండికొండ డామ్ చెక్‌పోస్టు దాటి కాలనీలోకి ప్రవేశించింది పోలీస్ వాన్,

కాలనీలో వందకంటే యెక్కువ క్వార్టర్సులో జనం లేరు. ఎక్కువ క్వార్టర్లు ఖాళీగా వున్నాయి. డామ్ నిర్మాణం పూర్తయ్యాక వర్కర్స్‌ని రిట్రెంచ్‌మెంట్ చేశారు. అందుకని ఒకప్పుడు అక్కడ ఎస్.ఐ. వున్నా ఇప్పుడు మాత్రం పోలీస్ అవుట్‌పోస్టు వుంది.

పోలీస్ అవుట్‌పోస్టులో యెవరూ లేరు. సెంట్రీ వున్నాడు. వ్యాన్ ఆగగానే పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి సెల్యూట్ చేశాడు. హెడ్‌కానిస్టేబుల్ హత్య జరిగిన ప్రదేశానికి వెళ్ళాడని చెప్పాడు.

రిజర్వాయర్ మైళ్ళకొద్దీ వ్యాపించి సముద్రాన్ని తలపింపజేస్తూ వుంది. మూడువైపులా కొండలు ఒకవైపు డామ్ మధ్యలో నిండుగా రిజర్వాయర్ పూర్ణగర్భిణి స్త్రీలా వుంది.

రిజర్వాయర్ పక్కనే దాదాపు మైలుదూరం వెళ్ళాక ఒకచోట జనం గుంపుగా కనిపించారు.

రోడ్డు కొండమీద వుంది. వంద అడుగులు లోతుకు దిగితే రిజర్వాయర్ ఒడ్డుకి వెళ్ళవచ్చు.

వ్యాన్ ఆపి కాలినడకన దిగారు.

ఎస్.ఐ. మూర్తిని చూసి కానిస్టేబుల్స్, హెడ్ యెదురు వచ్చి యెటెన్షన్‌లో నిల్చుని సెల్యూట్ చేశారు.

వెల్లకిలా పడివుంది శవం. సగం నీళ్ళలోనూ సగం ఇసుకలోనూ ఉంది. కళ్ళు తెరిచే ఉన్నాయి. వంటిమీద యెర్ర చీర, లోపల గులాబీరంగు లంగా ఉన్నాయి. జాకెట్టుగాని, బ్రాసరీగాని లేదు. మెడలో ఆభరణాలు

యేవీ లేవు. చెవులకు పెద్ద పెద్ద రింగులు ఉన్నాయి. జుట్టు చిందరవందరగా ఉంది. వక్షోజాల మీద గోళ్లతో రక్కినట్లు గాట్లు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

ఆమె యెత్తు ఐదడుగుల పైనే వుంటుంది. పొట్ట దిగువు భాగం వరకూ ఆచ్ఛాదన లేకపోవడంవల్ల ఆమె శరీరం యెండలో బంగారంలా మెరిసిపోతూనే ఉంది. ఏ రాక్షసుడో క్రూరంగా అనుభవించి చంపివేసినట్లు చూస్తున్న వాళ్ళకి తెలిసిపోతూనే వుంది. బలంగా యెంతో ఆరోగ్యంగా ఉన్న ఆమె నూరేళ్ళ జీవితాన్ని బలిగొన్న దుర్మార్గుడిమీద అందరికీ కోపం తెప్పిస్తూ ఉంది. వాడెవడో తెలిస్తే తిరునాళ్లో పిచ్చికుక్కని కొట్టినట్లు కొట్టి చంపాలన్న కసితో అక్కడ చేరిన కుర్రాళ్ళ గుండెలు మండిపోతున్నాయి.

రూపరాణి శవాన్ని చూసి "అమ్మా!" అంటూ కవ్వున కేకపెట్టి మొదలునరికిన మహావృక్షంలా కూలి పోయాడు రామానుజరావు.

3

రూపారాణి హత్య వార్తతో టౌన్ అట్టుడికి పోయింది.

సి.యస్.ఆర్. కాలేజి ప్రిన్సిపాల్ ఆ రోజు సంతాప సూచకంగా సెలవు ప్రకటించారు.

ఎస్.పి, డి. యస్పీ, హుటాహుటిన బయలేరి హత్య జరిగిన ప్రదేశానికి వెళ్ళారు. హంతకులను పట్టితీరాలని పట్టుదలతో పోలీసు బలగాలన్నీ పనిచేయటం సాగిం చాయి.

విద్యార్థి ప్రతినిధులు జిల్లా కలెక్టర్ని కలిసి తమ నిరసన తెలియజేశారు. హంతకులను పట్టి శిక్షించగలమని కలెక్టర్ హామీ ఇచ్చాడు.

రూపరాణిని దారుణంగా చెరిచి గొంతు పిసికి చంపారని పోస్టుమార్టమ్ రిపోర్టులో తేలింది.

దిన పత్రికలు రూపరాణి శవాన్ని ఫోటో తీసి ఆమె మరణాన్ని దేశవ్యాప్తంగా ప్రచారం చేశాయి.

సీవ్యూ గెస్టు హౌస్‌లో వాచ్‌మాన్‌ని బంధించి పై అంతస్థులో పడేసి, ఇంత దారుణాన్ని చేశారని వూహించారు. రాత్రి తొమ్మిదింటికి తను భోజనంచేసి చుట్ట కాల్చుకుంటూ కూర్చున్నాననీ, తనని వెనుక నుంచీ ఎవరో వచ్చి దుప్పటి ముసుగు పెట్టి బంధించారనీ చెప్పాడు. వాళ్లు ఇద్దరని తను అనుకుంటున్నానని చెప్పాడు.

అంతకంటే వివరాలు దొరకలేదు పోలీసులకి. రెండు రోజులు గడిచినా ఎవర్నీ అరెస్టు చెయ్యలేదు. పోలీసు కుక్కల్ని రంగంలోకి దింపినా ప్రయోజనం లేకపోయింది.

రూపరాణిని హత్య చెయ్యడానికి కారణం ఏమిటి? ఎవరు చేసివుంటారు? అనే ప్రశ్నలకు సమాధానం దొరకడం లేదు.

ఆ వూరు నుంచి వారం వారం ప్రచురణ అయ్యే స్థానిక పత్రికలో రూపరాణి హత్యగురించి ఎడిటర్ స్వయంగా రాసిన వ్యాసం గొప్ప సంచలనం రేపింది.

అందులో రాసిన విషయాలు చదివి స్టూడెంట్సు ఆవేశంతో పోలీస్ స్టేషన్ చుట్టుముట్టారు. రాళ్ళు విసిరి గొడవచేశారు. సి.ఆర్.పి. రంగంలోకి దిగాకగాని పరిస్థితి

అదుపులోకి రాలేదు.

సీ వ్యూ గెస్టు హౌస్‌లో రూపరాణి హత్య జరగడానికి ముందు రోజు బస చేసింది లక్ష్మీటాకీస్ ప్రొప్రయిటర్ కొడుకు మధుసూధనరావు అని విజిటర్స్ రిజిష్టర్‌లో వుంది. అతనితోపాటు ఎస్.ఐ. రామ్మూర్తిగూడా బస చేశాడని వాచ్‌మాన్‌తో సహా సాక్ష్యం వుంది. రిసెప్షనిస్టుని కూడగట్టుకుని అంతకు ముందురోజే గెస్టుహౌస్ ఖాళీ చేసినట్లు రాయించారు.

రూపరాణిమీద వాళ్ళిద్దరికీ చాలకాలంనుంచి కోపంగా వుంది. సినిమా హాల్లో బుక్కింగ్ బైట బ్లాకులో టిక్కెట్లు అమ్ముతున్నారని, బుక్కింగ్‌లో నామకామాత్రమే అమ్ముతున్నారనీ, పోలీసులతో సినిమా వాళ్ళు లాలూచీ పడుతున్నారని రూపరాణి ఎస్.ఐ.తోను, మధుసూదనరావుతోను రెండు మూడుసార్లు పోట్లాడింది. దానికి చాల మంది స్టూడెంట్సు సాక్ష్యం వున్నారు.

ఆ తర్వాత రూపరాణితో స్నేహంగా వుండటానికి మధుసూధవరావు ఎన్నోసార్లు ప్రయత్నించాడనీ, టిక్కెట్లు తీసుకోకుండా ఆమెను ఫ్రీగా కూర్చోమని బ్రతిమాలాడనీ, సినిమాలో కూర్చున్నాక డ్రింక్స్ పంపేడనీ కాని ఆమె అన్నీ తిరస్కరించిందనీ రూపరాణి స్నేహితురాళ్ళు చెప్పారు.

మధుసూధనరావు తిరుగుబోతు. అతనికి ఇంట్లో భార్యకాక కొత్తపేటలో, రాజుపేటలో వుంపుడుకత్తెలున్నారని తెలుస్తోంది.

రూపరాణిని వలలో వేసుకోడానికి తన ప్రయత్నం

ఫలించక ఎస్.ఐ. రామ్మూర్తి సహాయం అర్థించాడు. వీళ్ళిద్దరూ విజయవాడ లయోలా కాలేజీలో క్లాస్‌మేట్స్.

రూపరాణిని హత్య చేయడానికి వీళ్ళిద్దరికితప్ప ఎవరికీ సంబంధం లేదు. కంచె చేను మేసింది అంటూ ఎడిటర్ రాశాడు.

ఎస్. ఐ. రామ్మూర్తి చేసిన దారుణం రాష్ట్ర అసెంబ్లీలో ప్రతిపక్షాల నాయకుడు ప్రస్తావించాడు. పోలీసు అధికారులే హత్యలు చేస్తుంటే ప్రజలకు భద్రత ఎలా వుంటుందని ప్రశ్నించాడు. అతనిమీద చర్య తీసుకోవాలని డిమాండ్ చేశాడు. ప్రతిపక్షం సభ్యులు వాకౌట్ చేశారు.

ఎస్.ఐ. రామ్మూర్తిని సస్పెండ్ చేశారు. మధుసూధనరావుని అరెస్టుచేసి తర్వాత బెయిల్‌మీద విడుదల చేశారు.

4

"మిమ్మల్ని చూసి ఎవరో స్టూడెంట్ అనుకున్నాను" అన్నారు ప్రిన్సిపాల్, క్రైంబ్రాంచి ఇనస్పెక్టర్ కృష్ణని చూసి.

"నేనింకా స్టూడెంట్‌నే. ఎన్నో తెలుసుకోవాలి గదా!" అన్నాడు కృష్ణ.

"మీకు ఈ కేసు ఒప్పగించడంలోనే తెలిసిపోతోంది మీరెంత ఘటికులయిందీ" అన్నారు ప్రిన్సిపాల్.

కృష్ణ నవ్వి వూరుకున్నాడు.

"మీకేం కావాలో నిర్భయంగా అడగండి."

"రూపరాణి క్లాస్‌మేట్సుని కలుసుకోవాలి."

"అలాగే పదండి" అంటూ లేవబోయారు ప్రిన్సిపాల్.

"అక్కడికి కాదు. అయినా అందరూ అవసరంలేదు. ఎవరో్న ఒకర్ని పిలిపించండి చాలు" అన్నాడు కృష్ణ.

ప్రిన్సిపాల్ కాలింగ్ బెల్ నొక్కారు.

అటెండర్ స్ప్రింగ్ డోర్ తెరుచుకుని వచ్చాడు.

"కామాక్షిని పిల్చుకురా" అన్నారు.

కాసేపటికి కామాక్షి వచ్చింది.

"మా తమ్ముడి కూతురు" అంటూ పరిచయం చేశారు.

కామాక్షి, కృష్ణకి విష్ చేసింది.

"నేను రూపరాణి హత్య కేసు ఇన్వెస్టిగేషన్ చేస్తున్నాను. మీకు తెలిసిందేగదా ఎస్.ఐ.ని, సినిమా హాల్ ప్రొప్రయిటర్ కొడుకునీ అరెస్టు చేశారు! కాని వాళ్ళకి శిక్ష పడాలంటే కేసు బలంగా వుండాలి. అందుకు మీరు సహకరించాలి" అన్నాడు కృష్ణ.

"నేనేం చెయ్యాలి" అంది కామాక్షి.

"మీరేం చెయ్యనక్కర్లేదు. నిజం చెప్పాలి."

ఆమె భయపడినట్లుగా చూసింది.

"నాకేం తెలుసు?" అంది.

కృష్ణ నవ్వి "అదికాదు. నాకు కావలసిన విషయాలు మీకు తెలిసినంతవరకూ చెప్పండి చాలు" అన్నాడు.

"అడగండి" అంది తల వంచుకుని.

"రూపరాణి ఎటువంటిది?"

ఏం చెప్పాలో తోచక కొన్ని క్షణాలు అతన్ని వింతగా చూసింది.

"మంచిదే" అంది.

"రూపరాణికి క్లోజ్ ఫ్రెండ్స్ ఎవరు?"

"మా అందరితోనూ క్లోజ్‌గానే మూవ్ అవుతూ వుండేది."

"అది సరేననుకోండి. కాని ఒకరిద్దరితో మరింత క్లోజ్‌గా వుండి వుండాలి. మీరైనా గాని అందరితోనూ ఒకేరకంగా వుండలేరు. ఒకరితోనో ఇద్దరితోనో సన్నిహితంగా వుంటారు. మనసు విప్పి మాట్లాడుకుంటారు."

"హేమలతతో బాగా వుండేది. ఇద్దరూ కలిసి తిరిగేవారు."

"థాంక్స్" అన్నాడు కృష్ణ.

"ఇక నువ్వు వెళ్ళు" అన్నారు ప్రిన్సిపాల్.

"నేను మిమ్మల్ని కలుసుకున్న విషయం సీక్రెట్‌గా వుంచండి" అన్నాడు కృష్ణ.

"అలాగే" అంది.

5

"రూపరాణిమీద అంత పగ ఎవరికి వుంది? ఆమెను హత్య చెయ్యడానికి ఎంతో బలీయమైన కారణం వుండి వుండాలి. చాలవరకు మీకు తెలిసి వుంటుంది" అన్నాడు కృష్ణ.

"నాకేం తెలియదు" కంగారుపడుతూ అంది హేమ.

కృష్ణ పోలీసు ఇనస్పెక్టర్ అని తెలిసేసరికి ఆమెకు ఎందుకో భయంగా వుంది. రూపతో తిరిగినందుకు తనను గూడా పోలీసులు అరెస్టు చేస్తారేమోనని ఆమెకు జంకుగా వుంది.

"మీరు కంగారు పడకండి. మీకేం ప్రమాదం లేదు. బాగా ఆలోచించి చెప్పండి. మీకు తెలిసిన విషయాలు చెప్తే కేసు త్వరగా పూర్తిచేస్తాను."

"రూపరాణి చాలా మంచిది. మా కాలేజీలో ఆమె మీద ఎవరికీ కోపం లేదు. ఫస్టు మార్కులు తెచ్చుకుంటుందనీ, తెలివైనదనీ ఈర్ష్య, అసూయ వుంటే ఎవరికైనా వున్నాయేమో" అంది హేమ.

"ఎస్.ఐ. రామ్మూర్తికి, రూపరాణిమీద కోపం వుండేదా?"

"అవును. సినిమా హాలు దగ్గర...."

హేమ మాటలకు అడ్డువచ్చి "అదంతా అందరికీ తెలిసిన విషయమే కదా. పత్రికలలో తెగరాశారు గూడా. అవికాకుండా మీకేమైనా తెలిస్తేచెప్పండి" అనాడు కృష్ణ.

"నాకు అంతకంటే ఎక్కువ తెలియవు."

"రూపరాణికి బాయ్‌ఫ్రెండ్ ఎవరైనా వున్నాడా? ప్లీజ్ నిజం చెప్పండి. లేకపోతే కేసు కన్‌ఫ్యూజ్ అయిపోయి ఎన్నాళ్ళికీ తేలదు" అభ్యర్థిస్తూ అన్నాడు కృష్ణ.

హేమ కాసేపు ఆలోచించింది. కృష్ణవంక చూసి "శ్యామ్‌ప్రసాద్, రూప ప్రేమించుకున్నారు" అంది.

"శ్యామ్‌ప్రసాద్ ఎవరు?"

"మా కాలేజీలోనే వున్నాడు."

"వాళ్ళిద్దరూ ప్రేమించుకున్నారని మీరు గ్రహించారా? లేక రూప మీతో చెప్పిందా?"

"రూప చెప్పింది."

"ఐ.సీ."

"స్టడీస్ పూర్తయ్యాక మారేజ్ చేసుకుంటామని చెప్పింది."

"వెరీగుడ్. సరే ఆ విషయం అలా వుంచండి. రూప హత్యజరిగిన రాత్రి పెళ్ళి జరిగింది మీ క్లాస్‌మేట్ సీతా మహాలక్ష్మికి. ఆ పెళ్ళికి మీరూ వెళ్ళారా!"

"వెళ్ళాను."

"బహుశా రూపని ఆఖరిసారి అక్కడే చూశారను కుంటాను."

"అవును" విచారంగా అంది హేమ.

"ఆఖరిసారి ఎన్నింటికి చూశారు. టైం చెప్పండి."

"పెళ్ళి ఐదున్నరకి అయిపోయింది. ప్రెజెంటేషన్సు అవీ పూర్తయ్యేసరికి ఏడయింది. ఎనిమిదింటికి డిన్నర్ చేశాం."

"అప్పుడు మీ ఇద్దరూ ప్రక్క ప్రక్కనే కూర్చు న్నారా?"

"లేదు."

"డిన్నరు తర్వాత మీకు రూప కన్పించలేదా?"

"సీతామహాలక్ష్మికి చెప్పి వెళ్ళిపోవాలని లోపలకి వెళ్ళాం. నేను తిరిగి వచ్చేసరికి రూప కన్పించలేదు."

"మీతో పాటు సీతామహాలక్ష్మి దగ్గరికి రూప రాలేదా?"

"వచ్చిందేమో నేను గమనించలేదు."

"అయితే మీకు చెప్పకుండా వెళ్ళిందన్నమాట."

"అవును."

"ఆమె ఎక్కడికి వెళ్ళిందీ ఎవర్నీ అడగలేదా?"

"అడిగాను."

"ఎవర్ని?"

"మా ఫ్రెండ్స్‌నే."

"ఎవరైనా చెప్పారా?"

"ఎవరో అబ్బాయి వచ్చి పిల్చుకెళ్ళాడని చెప్పారు"

"ఎవరు చెప్పారు,"

"ఎవరో గుర్తులేదు."

"థాంక్స్" అన్నాడు కృష్ణ.

6

రాత్రి యెనిమిది గంటలైంది. ఆకాశంలో మెరిసే చుక్కలన్నింటినీ కారుమబ్బులు మింగేశాయి. చీకట్లో వీధి దీపాలు మసకగా వెలుగుతున్నాయి. సన్నటి తుప్పర పూలవానలా పడుతోంది.

చుక్కల్లో చంద్రుడిలా చిన్న చిన్న పెంకుటిళ్ళు, డాబాల మధ్య మూడంతస్థుల శాంతి నిలయం ఠీవిగా వుంది. మేడ చుట్టూ రకరకాల పళ్ళచెట్లు, పూల మొక్కలు గుబురుగా ఆ ఇంటి అందాన్ని రెట్టింపు చేస్తున్నాయి.

విశాలమైన ఆవరణ చుట్టూ కోటగోడలా ప్రహరీ ఎత్తుగా వుంది.

ఇనుప గేటు నెమ్మదిగా నెట్టుకుని ఇంట్లోకి ప్రవేశించాడు కృష్ణ.

మెట్లమీద కూర్చుని యెవరో బీడీ త్రాగుతున్నారు.

"ఎవరండీ" అన్నాడతను కూర్చునే. అతని కళ్ళల్లో

నిర్లక్ష్యం కనిపిస్తోంది.

"శ్యాంప్రసాద్ వున్నాడా?" అన్నాడు కృష్ణ.

"మీ రెవరు?"

"శ్యాంప్రసాద్ ఫ్రెండ్‌ని."

"కూర్చోండి. చెప్పి వస్తాను" అంటూ బీడీ విసిరి అవతల పారేసి ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు.

కాసేపటికి తిరిగి వచ్చి "లోపలకి రమ్మన్నారుసార్!" అన్నాడతను.

హాలు చాల విశాలంగా వుంది. సోఫాసెట్టు, ఖరీదైన పెయింటింగ్స్, పల్చటి డోర్ కర్టెన్సు, ఆడంబరంగా కన్పించింది ఇల్లు.

హిప్పీ క్రాపు, మీసాలు, సిల్కు లుంగీ, ఎత్తుగా దృఢంగావున్న పాతికేళ్ళ కుర్రాడు కృష్ణవైపు సాలోచనగా చూస్తూ నిల్చున్నాడు.

"గుడ్ ఈవెనింగ్ —" అంటూ మందహాసం చేశాడు కృష్ణ.

"మీరు....మీరు...." అంటూ జ్ఞాపకం రాక తడబడ్డాడు.

కృష్ణ ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డు చూపించాడు.

అది చూసి "రండి నా రూమ్‌లో కూర్చుందాం" అంటూ దారితీశాడు శ్యాంప్రసాద్.

"ప్లీజ్ టేక్ యువర్ సీట్" అంటూ కూర్చున్నాడు.

"రూపరాణితో మీకు ఎప్పటినుంచి పరిచయం వుంది?"

"దాదాపు సంవత్సరంనుంచి."

"ఆమెను మీరు ప్రేమించారా?"

"అవును."

"మ్యారేజ్ చేసుకోవాలనుకున్నారా?"

"తప్పకుండా చేసుకునే వాడిని. మమ్మల్ని యెవరూ ఆపలేరు."

"మీ పెద్దవాళ్ళకి తెలుసా?"

"ఇంకా అంతవరకూ వెళ్ళలేదు. స్టడీస్ పూర్తయ్యే వరకూ సీక్రెట్ గానే వుంచాలనుకున్నాం."

"ఎందుకని? మీ పేరెంట్స్ ఒప్పుకోరని భయమా?"

"నో....నో.... మా ప్రేమ చదువుకి ఆటంకం కలుగ గూడదని. అంతే" అన్నాడు శ్యామ్‌ప్రసాద్.

నౌకరు కూల్ డ్రింక్స్ తెచ్చి టీపాయ్‌మీద పెట్టాడు. గోల్డుస్పాట్ సీసాలు చెమటలు క్రక్కుతున్నాయి.

"తీసుకోండి" అన్నాడు శ్యామ్‌ప్రసాద్ మూతలు తీస్తూ.

"వద్దండీ. వాతావరణం చల్లగా వుంది గదా!" అన్నాడు కృష్ణ నవ్వుతూ.

"ఫరవాలేదు తీసుకోండి. ప్లీజ్" అన్నాడు.

కృష్ణ సీసా చేతిలోకి తీసుకుంటూ "రూపరాణి హత్య మధుసూధనరావు, రామ్మూర్తి చేసివుంటారని మీరు నమ్ముతున్నారా?" అన్నాడు.

వాళ్ళ పేర్లు వింటూనే శ్యామ్‌ప్రసాద్ ముఖం ఆవేశంతో యెర్రబడింది. కోపంతో ముక్కుపుటాలు అదురుతున్నాయి.

"ఆ విషయంలో నాకేమాత్రం సందేహం లేదు. వాళ్ళిద్దరూ రోగ్స్. రూపని పొట్టన పెట్టుకుంది వాళ్ళే.

వాళ్ళకి పురిశిక్ష తప్పదు. ఎవరూ తప్పించలేరు" అన్నాడు కృష్ణవంక తీవ్రంగా చూస్తూ.

"సారీ. మీరు నన్నర్థం చేసుకోవడంలేదు. వాళ్ళని విడిపించడం నా డ్యూటీ కాదు."

"మరి మీ ఇన్వెస్టిగేషన్ యెందుకు? నా కంతా తెలుసు. పోలీసులు మసిపూసి మారేడుకాయ చేయగల సమర్థులు. ఒక ఎస్.ఐ. మీద కేసుపెట్టి శిక్షించడం మీ డిపార్టుమెంటుకి ఇష్టం లేదు. ఏదో గొడవ జరిగి అసెంబ్లీ వరకూ వెళ్ళి మంత్రుల నోటీస్‌కి రాబట్టి ఎస్.ఐ.ని సస్పెండ్ చేశారు గాని లేకపోతే చేసేవారా?" శ్యామ్ ప్రసాద్ ఆవేశంతో వూగిపోతున్నాడు.

"మిస్టర్ ప్రసాద్. ప్లీజ్. ఆవేశపడకండి. నేను వాళ్ళని నిర్దోషులని వాదించలేదు. కాని వాళ్ళు దోషులే అనుకున్నా వూరికే కేసు పెడితే నిలవదు. బలమైన సాక్ష్యాధారాలు కావాలి. అందుకు మీరు సహకరించాలి. మీకు తెలిసిన నిజం చెప్పండి."

"నేను క్రొత్తగా చెప్పేది ఏంవుంటుంది? మీకేం కావాలో అడగండి చెప్తాను" అన్నాడు శ్యామ్‌ప్రసాద్.

"రూపరాణి ఫ్రెండ్ మ్యారేజికి వెళ్ళినప్పుడు మీరూ వెళ్ళారా?"

"లేదు."

"ఒక కుర్రాడు మీ పేరు చెప్పి ఆమెను పిల్చుకుని వెళ్ళాడని సాక్ష్యం ఉంది. ఏమంటారు?"

"నో....పచ్చి అబద్ధం" గట్టిగా అన్నాడు. అతని ముఖంలో ఏదో తడబాటు కన్పించింది.

"ఏది అబద్ధం అంటారు? ఆ కుర్రవాడు ఆమెను పిలుచుకుని వెళ్ళడమా? లేక మీరు ఆ పెళ్ళికి వెళ్ళడం అబద్ధమా?"

"నే నా పెళ్ళికి వెళ్ళలేదు."

"థాంక్స్!" అని వచ్చేశాడు కృష్ణ.

7

"గుడ్ మార్నింగ్ మిస్టర్ కృష్ణా!" అన్నాడు ఎస్.ఐ. జయరావు. రామ్మూర్తి ప్లేస్‌లో చార్జి తీసుకున్నాడు జయరావు.

'గుడ్ మార్నింగ్!' చెప్పి కూర్చున్నాడు కృష్ణ.

"ఎంతవరకూ వచ్చింది కేసు?"

"ఎక్కడా ఏం క్లూ దొరకలేదు."

"కేసు అంగుళం ముందుకు కదల్లేదని ఎస్.పి. గొడవ పెడుతున్నాడు. రోజూ వైర్లెస్ మెసేజెస్ వస్తున్నాయి...."

"తొందరపడితే యెలా?" అన్నాడు కృష్ణ.

"టీ తీసుకుంటారా?"

"తెప్పించు."

కాసేపటికి టీ వచ్చింది.

"కేసు గజిబిజిగా తయారైంది మిస్టర్ జయరావ్! మధుసూదనరావు రూపరాణి కోసం ట్రై చేసిన మాట నిజమేనని తేలింది. కాని మన రామ్మూర్తితో అతనికి యెంత వరకూ ఫ్రెండ్‌షిప్ ఉందో సరిగా తెలియడం లేదు."

"అంటే?"

"అదే. ఇద్దరూ క్లాస్ మేట్స్. క్రొత్త పిక్చర్ వచ్చినప్పుడు థియేటర్ కి వెళ్ళేవాడు మూర్తి. తరచుగా యిద్దరూ కలసి బీర్ త్రాగేవారని తెలిసింది. కాని ఆడవాళ్ల విషయంలో జాయింట్ వ్యాపారం వుందా? లేదా?...."

"రామ్మూర్తి నాకు పరిచయమే. అతనికి లేడీస్ వీక్ నెస్ లేదు. కాని...."

"కానీ ఏవుంది? ఫ్రెండ్ షిప్ లో వాళ్ళు వీళ్ళు వీళ్ళు వాళ్ళు అవుతూ ఉంటారు. మధుసూదనరావు సినిమా మనిషి. వాడికి యెప్పుడూ ఆడవాళ్ళు కావాలి. వాడి స్నేహంలో పడి మూర్తి గూడా అలవాటు పడ్డాడేమో?...."

"అవొచ్చు...." అన్నాడు కృష్ణ సాలోచనగా.

"నా కెందుకో రామ్మూర్తి నిర్దోషి అనిపిస్తూ వుంది" అన్నాడు జయరావు.

"దోషి అని లోకం కోడై కూస్తుంటే మన మాట యెవరు వింటారు?"

"నిజమే."

"పది దాటింది. ప్రిన్సిపాల్ వచ్చివుంటాడేమో ఫోన్ చేస్తాను" అంటూ ఫోన్ చేశాడు.

అవతల ప్రిన్సిపాల్ పలికాడు.

"సార్! నేను కృష్ణని. క్రైమ్ బ్రాంచి ఇన్ స్పెక్టర్ని."

"గుడ్ మార్నింగ్! కేసు యేవన్నా తేలిందా?" ఆసక్తిగా అడిగాడు ప్రిన్సిపాల్.

"లేదు సార్! ఒక మెట్టు గూడా యెక్కలేదు."

"కానివ్వండి."

"కామాక్షిని ఒక్కసారి పిలుస్తారా?"

"ష్యూర్ .... ష్యూర్ ...."

కాసేపటికి కామాక్షి ఫోన్ యెత్తి, "హల్లో!...." అంది.

"హలో!.... కామాక్షీ! నేను చెప్పిన విషయం జ్ఞాపకం ఉందా?"

"ఆఁ.... వుందండీ. నిన్ననే అందర్నీ అడిగాను. నిర్మల అని మా క్లాస్ మేటే. ఆ కుర్రాడ్ని చూశానని చెప్పింది."

"వెరీ గుడ్! నే నిప్పుడే వస్తున్నాను. నిర్మల, మీరు ప్రిన్సిపాల్ గారి రూమ్‌లో కూర్చోండి!" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు కృష్ణ.

"హమ్మయ్యా! కొంచెం క్లూ దొరికింది" అని తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు కృష్ణ.

"గుడ్!"

"ఫింగర్ ప్రింట్సు గురించి యేమైనా రిపోర్టు వచ్చాయా?"

"ఆఁ....! అవి పాత దొంగలవి కాదని తేలింది. అవి రామ్మూర్తి, మధుసూధనరావులవి కూడా కాదు. పూర్తిగా క్రొత్తవాళ్ళు" అన్నాడు జయరావు.

"నేను కాలేజీకి వెళ్ళి వస్తాను" అని బులెట్ తీసుకుని వెళ్ళాడు కృష్ణ.

అతను వెళ్ళేసరికే ప్రిన్సిపాల్ ఆఫీసులో కూర్చుని వున్నారు కామాక్షి, నిర్మలనూ.

"ఆ కుర్రవాడి వయసు యెంత వుంటుంది?" అన్నాడు కృష్ణ నిర్మల వంక చూస్తూ.

"పన్నెండేళ్ళ వరకూ వుంటాయి."

"అతను ఏ రంగు బట్టలు తొడుక్కున్నాడో గుర్తుందా మీకు."

"ఆc.... తెల్ల చొక్కా, కాకి నిక్కరు తొడుక్కున్నాడు. పైన టక్ చేసుకున్నాడు. తెల్లటి బెల్టు వుంది. కాళ్ళకి కాన్వాస్ బూట్లున్నాయి. అవి బ్రౌన్ కలర్వి ....ఆc....జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ కుర్రాడికి నుదురు మీద కాల్చిన మచ్చ వుంది. నల్లగా వుంటాడు" అంది నిర్మల.

కృష్ణ ఆమె చెప్పిన విషయాలు నోట్ చేసుకున్నాడు.

"ఆ కుర్రాడిని మీరు గుర్తుపట్టగలరా?"

"తప్పకుండా" అంది నిర్మల.

"థాంక్స్" అన్నాడు కృష్ణ.

"మీరు క్లాసుకి వెళ్ళండి" అన్నాడు ప్రిన్సిపాల్.

కామాక్షి, నిర్మల వెళ్ళిపోయారు.

"ఈ వూళ్ళో తెల్ల చొక్కా, కాకి నిక్కరు యూనిఫారమ్ వున్న స్కూల్సు యెన్ని వున్నాయి?" అన్నాడు కృష్ణ.

ప్రిన్సిపాల్ తల ఆడించి ఫోన్ యెత్తి వూళ్ళో వున్న స్కూల్సుకి ఫోన్ చేసి యూనిఫారం గురించి అడిగాడు.

"జోసెఫ్ కాన్వెంట్ లోను, జాన్స్ హైస్కూల్లోను ఆ యూనిఫాం వుందట" అన్నారు ప్రిన్సిపాల్.

కృష్ణ థాంక్స్ చెప్పి, కాలేజీ నుంచి బయట్దేకి తన రూమ్కి వెళ్ళాడు.

8

16 M·M. మూవీ కెమెరా లోడ్ చేసి జాన్స్ హైస్కూల్ కి వెళ్ళాడు కృష్ణ. అప్పటికి పన్నెండున్నర అయింది.

స్కూల్లో గంట గణ, గణ మ్రోగింది.

బుల్లెట్ చెట్టుక్రింద ఆపి స్కూల్ గేటు ప్రక్కన నిల్చున్నాడు.

పిల్లలు బిలబిల మంటూ రాసాగారు. కృష్ణ కళ్ళు ఆత్రంగా అందరి ముఖాలనీ పరీక్షగా వెతకసాగాయి. పది నిముషాలు దాటింది. దాదాపు గేటు దాటి వెళ్ళే వాళ్ళు యెవరూ లేనట్లున్నారు.

గేటు దాటి లోపలకు ప్రవేశించాడు. విశాలంగా వుంది ఆవరణ. చెట్లక్రింద జట్లు జట్లుగా కూర్చున్న పిల్లలు టిఫిన్ క్యారియర్లు ముందు పెట్టుకుని భోజనాలు చేస్తున్నారు.

అందర్నీ చూశాడు కృష్ణ.

వుహూఁ .... అటువంటి కుర్రాడే కన్పించలేదు. బులెట్ స్టార్టు చేస్తుంటే ఒక కుర్రాడు ఎదురువచ్చాడు.

అదే డ్రెస్. ముఖంమీద అర్థరూపాయి వెడల్పున కాలిన మచ్చ. నల్లగా వున్నాడు.

కృష్ణ కళ్ళు మెరిశాయి.

"బాబూ!"

ఆ కుర్రాడు ఆగిపోయాడు.

"ఈ పెన్ నీదేనా?" నల్లటి పెన్ చేత్తో పట్టుకుని అడిగాడు కృష్ణ.

ఆ కుర్రాడు అడ్డంగా తల వూపాడు, తనది కాదన్నట్లు.

"ఈ పెన్ నాకు దొరికింది."

ఆ కుర్రాడు ఏం మాట్లాడలేదు. కృష్ణవంక విచిత్రంగా చూశాడు.

"నువ్వొక సంగతి చెప్తే ఈ పెన్ నీకు బహుమతిగా ఇస్తాను. చెప్తావా మరి?"

"ఏ సంగతి?" అన్నాడు.

"నీలకంఠంగారి అమ్మాయి పెళ్ళికి నువ్వు వెళ్ళావా?"

"ఆఁ...."

"వెరీగుడ్. నువ్వు పెళ్ళి పందిట్లో ఆడుకుంటూ వుంటే ఎవరో వచ్చి ఒక అమ్మాయిని చూపించి, బైటికి పిలవమని నిన్ను ఆమె దగ్గరికి పంపారుగదూ!"

"పిలవమని చెప్పలేదు."

"మరి."

"కాగితం ఇచ్చిరమ్మని నాకు రూపాయి ఇచ్చాడు."

"వెరీగుడ్ బాయ్. అలా చెప్పాలి. ఆఁ....యెవరు అతను నీకు గుర్తుందా?"

"ఆఁ."

"ఎవరు?"

"సీతయ్య."

"సీతయ్యంటే?"

"మా నాన్న పనిచేసే చోట పని చేస్తాడు. మా ఇంటి దగ్గరే వాళ్ళిల్లు."

"మీ నాన్న యెక్కడ పనిచేస్తాను?"

"జూట్ మిల్లులో."

"మీ నాన్న పేరు?"

"వెంకటేశ్వర్లు."

"గుడ్ బాయ్" అని మెచ్చుకుని "నీ పేరు ఏమిటి?" అన్నాడు.

"నరసింహమూర్తి."

"ఆం.... ఇదుగో నీకు పెన్ను ఇచ్చేస్తున్నాను తీసుకో" అని పెన్ ఆ కుర్రాడికి యిచ్చి "తర్వాత ఏం జరిగింది చెప్పు? ఆ అమ్మాయి బైటకి వచ్చిన తర్వాత సీతయ్య ఏం చేశాడు? ఆమెతో మాట్లాడాడా?"

"ఆ అమ్మాయి బైటకు వచ్చింది. తర్వాత నేను చూళ్ళేదు."

"ఏం?"

"నేను బిస్కెట్లు కొనుక్కుంటానికి వెళ్ళాను." అన్నాడు.

"అలాగా...." అంటూ "సరే. ఇక నువ్వు వెళ్ళు బాబూ!" అని ఆ కుర్రాడిని స్కూల్లోకి పంపేశాడు.

టైం చూసుకున్నాడు. ఒంటి గంట దాటింది.

దగ్గర్లో ఒక హోటల్లోకి వెళ్ళి పోలీస్ స్టేషన్‌కి ఫోన్ చేశాడు.

"జయరావు ఎస్.ఐ. స్పీకింగ్" అని అవతలనుంచి వినిపించింది.

"కృష్ణ స్పీకింగ్."

"ఏం గురూ?"

"క్లూ దొరికింది."

"వెరీగుడ్."

"వెంటనే నువ్వు స్వయంగా జూట్ మిల్లుకు వెళ్ళి

సీతయ్య అనేవాడిని అరెస్టుచేసి స్టేషన్‌కి తీసుకురా."
"అలాగే."
కృష్ణ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

9

కృష్ణ స్టేషన్‌కి వెళ్ళి పావుగంట వెయిట్ చేసిన తర్వాత వ్యాన్ వచ్చి ఆగింది.
బేడీలు వేసి తీసుకొచ్చారు సీతయ్యని.
అతనికి దాదాపు నలభై ఏళ్ళుంటాయి. ఎత్తుగా వున్నాడు. చామన ఛాయ రంగులో వున్నాడు. జుట్టు అక్కడక్కడా తెల్లబడింది. కోర మీసాలున్నాయి.
ఆత్మవిశ్వాసం గల మనిషిలా గంభీరంగా వున్నాడు. పోలీసులు పట్టుకొచ్చారన్న భయంవున్న మనిషిలా లేడు. 'వీళ్ళు నన్నేం చెయ్యలేరు' అనే నిర్లక్ష్యం వుందని చూపుల్లో. మొత్తానికి ఛక్కాముక్కలు తిన్నవాడిలా డోంట్ కేర్ మాష్టర్‌లా కన్పించాడు.

"నీ పేరేమిటి?" అన్నాడు కృష్ణ.
"పేరు తెలియకుండానే పట్టుకొచ్చారా?" సీరియస్‌గా అన్నాడు సీతయ్య.
"అడిగిందానికి సమాధానం చెప్పు" గట్టిగా అరిచాడు జయరావు కోపంతో.

"సీతయ్యండీ...." నిర్లక్ష్యంగా పొగరుగా వినిపించింది అతని కంఠం.
"నీలకంఠంగారింటికి పెళ్ళిరోజు నువ్వు వెళ్ళావు."
"ఆఁ...."
"రూపరాణి అనే అమ్మాయిని నరసింహామూర్తి అనే

కు(్రాడితో పందిరిలోకి రప్పించావు."

"ఆఁ—"

"ఆ కు(్రాడి చేతికి ఒక చీటి ఇచ్చి పంపావు."

"నిజమే."

"అందులో ఏవుంది?"

"ఏమో!"

"నువ్వెక్కడున్నావో తెలుసా? పోలీస్ స్టేషన్‌లో. అది తెలుసుకుని పళ్ళు దగ్గర పెట్టుకుని సమాధానం చెప్పు" హూంకరించాడు జయరావు.

"ఎందుకండీ అంత కోపం? నేనేం తప్పుడు సమాధానం చెప్పలేదే!" అన్నాడు సీతయ్య.

"ఆ చీటీలో ఏవుందో చెప్పు?" గట్టించాడు కృష్ణ.

"నాకేం తెలుసండీ. నేను చూస్తేగదా?"

"ఆ చీటీ నీకు ఎవరిచ్చారు?"

"..........."

"చెప్తావా లేదా?" దగ్గరికి వస్తూ అన్నాడు జయరావు. సీతయ్య ఆలోచనలో పడిపోయాడు.

"చెప్పరా రాస్కెల్" లాగి కొట్టాడు ఎస్.ఐ.

"చెప్పు సీతయ్యా!" అనునయంగా అన్నాడు కృష్ణ. సీతయ్య మాట్లాడలేదు. దిక్కులుచూస్తూ నిల్చున్నాడు.

"వెంకటసామీ నాలుగు తగలనియ్యి.... వాడి తల్లో జేజమ్మ చెవుంది. వూఁ...." ఆజ్ఞాపించాడు జయరావు.

వెంకటస్వామి లాఠీతో పొట్టలో పొడిచాడు. కాళ్ళ మీద కొట్టాడు. జుట్టు పట్టుకుని వంచి పిడిగుద్దులు గుద్దాడు.

"నన్ను కొట్టకండి" బాధతో కేకలు పెట్టాడు సీతయ్య. మనిషి కొంచెం భయపడినట్లు కనిపించాడు.

"అయితే చెప్పు."

"లక్ష్మీ టాకీస్ ఓనరుగారబ్బాయి మధుసూదనరావు నాకు ఆ చీటీ ఇచ్చాడు. కాని అది శ్యాంప్రసాద్ ఇచ్చాడని చెప్పమన్నాడు. ఆ చీటీ చదివి నాతో వస్తుందనీ, ఆ అమ్మాయిని తీసుకుని గాంధీ పార్కు దగ్గరికి తీసుకు రమ్మన్నాడు."

"ఊఁ.....తర్వాత."

"తర్వాత కారులో ఎక్కడికో వెళ్ళారు."

"ఎక్కడికి వెళ్ళారో నీకు తెలియదా?"

"లేదు" అన్నాడు సీతయ్య.

"మధుసూదనరావు నీకెలా తెలుసు? రూపరాణిని నీతోనే ఎందుకు పిలిపించాడు?"

"నేను వాళ్ళ సినిమాహాల్లో కొన్నాళ్ళు గేట్ కీపర్ గా పనిచేశాను. ఆ పరిచయంతోనే పెళ్ళి పందిట్లో నిల్చున్న నన్ను కేకేసి చెప్పాడు."

"పెళ్ళి పందిట్లో నువ్వెందుకున్నావు?"

"మా ఇల్లు ఆ వీధిలోనే. నీలకంఠంగారు నన్ను పెళ్ళికి పిల్చాడు."

"ఐ.సీ." అన్నాడు కృష్ణ.

వెండికొండ ప్రాజెక్టు గెస్టు హౌస్‌లో విస్కీ సీసాల మీద దొరికిన వేలిముద్రలతో సీతయ్య వేలిముద్రలు సరిపోలేదు.

"నా బుర్ర సరిగా పనిచెయ్యడం లేదు. ఈ రోజు నైట్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌కి హైదరాబాద్ వెళ్ళి వస్తాను" అన్నాడు కృష్ణ.

"ఎందుకూ?"

"జర్నీ చేస్తుంటే నాకు ఐడియాలు పుట్టుకొస్తుంటాయి" అన్నాడు కృష్ణ.

10

పోలీస్ స్టేషన్‌లో ఎస్.ఐ. జయరావు ముందున్న ఫోన్ మ్రోగింది:

జయరావు రిసీవర్ ఎత్తి "ఎస్.ఐ. జయరావు స్పీకింగ్" అన్నాడు.

"హల్లో నేనూ కృష్ణని మాట్లాడుతున్నాను. గుడ్ మార్నింగ్."

"కృష్ణా! ఎప్పుడొచ్చావు హైద్రాబాదునుంచి?"

"రాత్రి వచ్చాను."

"ఎక్కడ్నుంచి మాట్లాడుతున్నావు?"

"హోటల్ మాధవినుంచి."

"హోటల్లో ఎందుకు దిగావు?"

"సూపర్ ప్లానొకటి వేశాను. ఈ దెబ్బతో కేసు క్లోజయిపోవాలి."

"ఏమిటో?"

"నువ్వు వెంటనే ఇక్కడికి రా. రూమ్ నెంబర్ పదమూడు."

"ఓ.కే. వస్తున్నా" అని రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

పది నిముషాల్లో హోటల్ మాధవికి చేరుకున్నాడు జయరావు.

బెల్ నొక్కగానే తలుపు తీసింది కృష్ణే.

లోపల ఎవరో ఇద్దరు అపరిచిత వ్యక్తులు కూర్చుని వున్నారు.

కృష్ణ వాళ్ళని పరిచయం చేశాడు. వాళ్ళిద్దరూ టైగర్ టీ కంపెనీ సేల్స్‌మాన్స్.

"టైగర్ టీ పేరు ఎప్పుడూ వినలేదే" అన్నాడు జయరావు.

"ఈమధ్యనే మొదలుపెట్టారు. కలకత్తా హెడ్డాఫీసు. హైద్రరాబాద్‌లో కొండారెడ్డిగారు ఆంధ్రప్రదేశ్‌కి డిస్ట్రిబ్యూషన్ తీసుకున్నారు. టైగర్ టీ ప్రాపగాండా చెయ్యడానికి ఈ వూరువచ్చాం" అన్నాడు సేల్స్‌మాన్.

ఈ టీ కంపెనీ వాళ్ళతో కృష్ణకి ఏం పనో అర్థం కాలేదు జయరావుకి.

"అవునూ అసలు సంగతేమిటి?" అన్నాడు జయరావు కృష్ణవంక క్రీగంట చూస్తూ.

"వీళ్ళని చూశాక నాకొక ఐడియా వచ్చింది."

ఏమిటి అన్నట్లు చూశాడు జయరావు.

"వీళ్ళకి టీ ప్రాపగాండా కావాలి. రేపు వూరినిండా వాల్ పోస్టర్స్, జెండాలూ అవీ అతికిస్తారు. అదంతా వాళ్ళ బిజినెస్. అందులో కొంత టీ ప్యాకెట్సు వుచితంగా పంచడానికి వాళ్ళ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్ అనుమతి వుంది."

"ఐతే?"

"అంతా విను భాయ్. మనం ఈ రోజు గాజుగ్లాసులు అద్దెకు తీసుకుని జూట్ మిల్లుకి వెళ్ళాలి. అక్కడ స్టాఫ్‌కి వర్కర్సుకి టైగర్ టీ బాగుంటుందని ప్రాపగాండా చేస్తూ తలా ఒక గ్లాసు టీ వాళ్ళకి ఇవ్వాలి."

"ఇస్తే"

"వాళ్ళ ఫింగర్ ప్రింట్సు గ్లాసులమీద పడతాయి గదా" అన్నాడు కృష్ణ.

"గెస్టు హౌస్‌లో విస్కీ సీసాలమీద దొరికిన ఫింగర్ ప్రింట్లు జూట్ మిల్లులో ఎలా తేలాయి?" సందేహిస్తూ అన్నాడు జయరావు.

"చూస్తూ వుండు."

"సరే. హంతకుడు జూట్ మిల్లులో వుంటాడనుకుందాం. ఈ టీ కంపెనీ బిజినెస్ ఎందుకు? సరాసరి వెళ్ళి అందరి వేలిముద్రలూ తీసుకుంటే సరిపోదా?"

"మనం వేలిముద్రలు తీసుకుంటూ వుంటే అసలైన వాళ్ళు జారుకునే ప్రమాదం వుంది."

"మరి ఏ గ్లాసుమీద ఎవడి వేలిముద్రలో ఎలా తెలుస్తుంది మనకి?"

"అదే చెప్తున్నా. గ్లాసులు తెచ్చి వాటి అడుగున నెంబర్లు చిన్నగా పెయింట్ చేయించాలి. జూట్ మిల్లుకి వెళ్ళి ఒక్కొక్కడి పేరూ రాసుకుని కూపన్లు ఇవ్వాలి. ఏ నెంబరు కూపను తెస్తే వాడికి ఆ నెంబరు గ్లాసే ఇవ్వాలి. అప్పుడు తెలుస్తుంది కథ."

"సరే. ఇప్పుడేం చెయ్యాలి. గ్లాసులు తెప్పించాలి. పెయింటరు ఒకడూ. అవి వస్తే ఇక్కడే నెంబర్లు వేయిస్తాను. జూట్ మిల్లు మేనేజర్‌తో మాట్లాడి వస్తారు మనవాళ్ళు. తర్వాత టీ తయారు చెయ్యడానికి పాత్రలు అవీ కావాల్సివస్తాయి."

"విఘ్నేశ్వరా ఎంటర్‌ప్రైజస్ అని మనవాడే ఒకడున్నాడు. వాడిని ఇక్కడికి పిలిపిస్తాను. నీకేం కావాలో అన్నీ లిస్టు రాసిస్తే వాడు అరేంజ్ చేస్తాడు. పెయింటర్ని కూడా వాడే కుదురుస్తాడు."

"ఓ.కె."

"నేను కొత్తపేట వెళ్తున్నాను. అక్కడ హోటల్లో ఏదో గొడవ జరిగిందట."

"అసలు సంగతి మర్చిపోయాను. జూట్ మిల్లుకి మనం వెళ్ళగూడదు. సివిల్ డ్రెస్‌లో నలుగురు కానిస్టేబుల్సుని పంపిద్దాం. వీళ్ళిద్దరూ వుండనే వున్నారుగదా!" అన్నాడు కృష్ణ.

"ఓ.కే." అని వెళ్ళిపోయాడు జయరావు.

11

బులెట్ వేసుకుని రయ్‌మంటూ వచ్చి స్టేషన్ ముందు ఆగాడు కృష్ణ. అతను చాల సంతోషంగా హుషారుగా వున్నాడు.

"గ్రాండ్ సక్సెస్" అంటూ జయరావుకి షేక్‌హాండ్ ఇచ్చాడు.

"నిజం?" అన్నాడు జయరావు నమ్మలేనట్లు ఆశ్చర్యంగా చూసి.

"యస్. జూట్ మిల్లులో పనిచేస్తున్న అప్పల నరసయ్య, బాబూరావు. వీళ్ళే హంతకులు. వెండి కొండ ప్రాజెక్టు సీ ప్యూ గెస్టు హౌస్‌లో విస్కీ సీసాలమీద దొరికింది వీళ్ళ వేలిముద్రలే. వెంటనే వెళ్ళి వాళ్ళిద్దర్నీ అరెస్టుచేసి తీసుకురా" అన్నాడు కృష్ణ.

జయరావు వుత్సాహంతో వ్యాన్ వేసుకుని బయల్దేరాడు. అరగంటలో తిరిగి వచ్చాడు.

"వెల్‌కమ్ మిష్టర్ అప్పల నరసయ్యా! అండ్ మిష్టర్ బాబూరావ్!" అన్నాడు కృష్ణ బేడీలు వేసి స్టేషన్‌కి తీసికొచ్చిన వాళ్ళని చూసి నవ్వుతూ.

అప్పల నరసయ్య పొడుగ్గా వున్నా బలంగానే వున్నాడు.

బాబూరావు ఇనపగుండులా పొట్టిగా లావుగా వున్నాడు.

"మీ ఇద్దరూ పనిచేసేది జూట్ మిల్లులో. కాని తాగేది ఫారిన్ విస్కీ సీసాలు" అంటూ నవ్వి "అవి ఫారిన్‌వి అనుకుంటున్నారా మీరు? ఫారిన్ ఖాళీ సీసాలలో నాటుసారా పోసి ఇచ్చి వుంటాడు మీ ప్రొప్రయిటర్. అవునా?"

కృష్ణ మాటలు వింటూ వాళ్ళిద్దరూ ముఖ ముఖాలు చూసుకున్నారు.

"ఏం చూసుకుంటారుగాని నిజం చెప్పండి అప్పల నరసయ్యగారూ! కాస్త నోరిప్పండి బాబూరావు పహిల్వాన్ గారూ!"

"మాకేం తెలియదు."

"తెలియదా! ఏం తెలియదు? మరి ఏం తెలుసు?"

వాళ్ళు మౌనంగా చూస్తూ నిల్చున్నారు.

"రూపరాణిని మానభంగం చేసి, ఆ తర్వాత ఆమెను హత్య చేసింది మీరే!" కంచులా మ్రోగింది కృష్ణ కంఠం.

ఇద్దరూ వులిక్కిపడ్డారు.

"మేం కాదు" అన్నాడు అప్పలనరసయ్య.

"మమ్మల్ని ఎందుకు అరెస్టు చేశారు? ఆమెను మేం చంపామని మీకేం తెలుసు?" కోపంతో అన్నాడు బాబూరావు.

"నువ్వడిగిన వెధవ ప్రశ్నలకి సమాధానం చెప్పాల్సిన అవసరం మాకు లేదు. మీరు చంపినట్లు మాకు ఎలా తెలుసో కోర్టులో మా లాయర్ చెప్తాడు జడ్జికి."

"మరింకేం? మమ్మల్ని అడుగుతారెందుకు. కేసు పెట్టండి" అన్నాడు అప్పల నరసయ్య.

"కేసు పెట్టకుండా వదిలిపెట్టం. మీ కింత ధీమా ఏమిటో నాకు అర్థమైంది. కాని రోజులన్నీ మనవికాదని మాత్రం గుర్తుంచుకోండి. మీరెన్ని మోసాలు చేసినా పాపాలు చేసినా ఎల్లకాలం చెయ్యలేరు. ఏదోక రోజు వాటికి అంతం వుంటుంది. మర్యాదగా చెప్పండి రూపా రాణిని ఎందుకు హత్య చేశారు?"

"మేం చేస్తేగదా మీకు చెప్పడానికి" మొండిగా అన్నాడు బాబూరావు.

"మీరు చేశారో, లేదే మీ అంతరాత్మకి తెలుసు. ఎన్ని ఘోరాలు చేసినా తప్పించే వాళ్ళున్నారని విర్ర వీగకండి. ఈసారి మిమ్మల్ని దేవుడుగూడా రక్షించలేడు. ఉరిశిక్ష ఖాయం" అన్నాడు కృష్ణ తీవ్రంగా.

ఉరిశిక్ష మాట వినగానే అప్పల నరసయ్య కొంచెం చలించినట్లు కనిపించాడు. బాబూరావు తల వంచుకుని ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"మీరు హత్య చేసినట్లు అన్ని ఆధారాలూ మాకు దొరికాయి. రేపో, మాపో కోర్టులో వురిశిక్ష వేస్తారు. కాని ఆమెను ఎందుకు హత్య చేశారు? మీరే చేశారా? లేక మీతో ఎవరైనా చేయించారా? చెప్పండి. నిజం చెప్తే వురిశిక్ష పడదు. జైలు శిక్షతో సరిపోతుంది" అన్నాడు ఎస్.ఐ. జయరావు.

గంటసేపటి వరకూ ఇద్దరూ నోరు మెదపలేదు. ఇద్దరికీ దేహశుద్ధి చేశాక, చిత్రహింసలు పెట్టాక వాటికి తట్టుకో లేక, నిజం చెప్పారు.

"మా ప్రొప్రయిటర్ చెయ్యమంటే చేశాం" అని ఇద్దరూ ఒప్పుకున్నారు.

12

మర్నాడు పేపర్లలో రూపరాణిని హత్యచేసిన హంతకుల ఫోటోలతో పాటు హత్య చేయించిన ఆతని ఫోటో కూడా పడింది.

ఈ హత్యకి వెనుకవున్న పెద్దమనిషి శ్రీమాన్ కేశవస్వామి, జూట్ మిల్లు ప్రొప్రయిటర్.

తన కొడుకు శ్యాంప్రసాద్ రూపరాణిని ప్రేమించి ఆ పిల్లనే పెళ్ళి చేసుకుంటానని పట్టుబట్టటంవల్ల, తనకు గత్యంతరంలేక ఆమెను హత్యచేయించానని ఒప్పుకున్నాడు కేశవస్వామి.

"కంగ్రాట్స్. మొత్తానికి ఒక ఘరానా పెద్దమనిషిని పట్టుకుని కోర్టుకు యెక్కించావు"అంటూ అభినందించాడు జయరావు.

కృష్ణ నవ్వాడు.

"అసలు నీకు ఆతనిమీద అనుమానం యెందుకు కలిగింది?" ప్రశ్నించాడు జయరావు.

"రూపరాణి, శ్యామ్‌ప్రసాద్ ప్రేమించుకున్న సంగతి ఆ కాలేజీలో చాల మందికి తెలిసిందే. వాళ్ళిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకోవడానికి నిర్ణయించుకున్నారనీ, కాని శ్యామ్‌ప్రసాద్ తండ్రి బాగా డబ్బున్నాయన కావడంవల్ల సామాన్య కుటుంబంలోని పిల్లను, ఒక స్కూలుమాష్టారు కూతుర్ని కోడలుగా స్వీకరించాడానికి నిరాకరించాడనీ, శ్యామ్‌ప్రసాద్ మాత్రం రూపరాణిని రిజిష్టర్ మ్యారేజ్ చేసుకుని తీరాలని ఫ్రెండ్స్ ప్రోత్సాహంతో దృఢనిశ్చయంతో వున్నాడని తెలిసింది,

రూపరాణిని హత్య చెయ్యడానికి యెవరికి యెక్కువ అవసరం వుంటుందో బాగా ఆలోచించాను. ఆమె బాయ్ ఫ్రెండ్ శ్యామ్‌ప్రసాద్ బిజినెస్ మాగ్నెట్ కేశవస్వామి కొడుకు అని తెలుసుకున్న తర్వాత నాకు అనుమానం కలిగింది.

శ్యామ్‌ప్రసాద్‌ని కలుసుకున్నాను. రూపరాణిని తన తండ్రే హత్య చేయించాడని అతనికి బాగా తెలుసు. అందుకే స్థానిక పత్రికలో మధుసూదనరావు మీద, ఎస్.ఐ.మీద లేనిపోనివి రాయించి అనుమానం రేకెత్తించాడు. తనకి వున్న స్టూడెంట్ బలంతో అలజడి సృష్టించాడు. తన తండ్రిమీదకు కేసు రాకుండా జాగ్రత్త పడ్డాడు.

కాని నాతో మాట్లాడేటప్పుడే పప్పులో కాలేశాడు. తమ ప్రేమ సంగతి తండ్రికి తెలియదని అన్నాడు. స్టడీస్ పూర్తయ్యేవరకూ సీక్రెట్ గా వుంచాలనుకున్నామని చిన్న అబద్ధం చెప్పాడు. రేపోమాపో రూపరాణిని అతను రిజిష్టర్ మ్యారేజీగాని, గుళ్లో పెళ్ళిగాని చేసుకోబోతున్నాడని అతని ఫ్రెండ్స్ సర్కిల్లో తెలిసినప్పుడు, తమ ప్రేమ సంగతి తండ్రికి తెలియదని ఘోరంగా యెందుకు అబద్ధం చెప్పాడు?

రూపరాణి తన యింటికి కోడలుగా రాకుండా వుండాలంటే వొక్కటే మార్గం దొరికింది కేశవస్వామికి. అందుకే రూపరాణిని హత్య చెయ్యమని మనుషుల్ని నియోగించాడు" అంటూ ముగించాడు కృష్ణ.

"వెల్ డన్! నిర్దోషులను రక్షించావు" అని మెచ్చుకున్నాడు జయరావు.

—:ఐ పో యిం ది:—